

KUKÁTKO

XXIV. národní přehlídka amatérského divadla pro děti
Rakovník 2005

Exkluzivní rozhovor s mužem, který svými obrazy plní německé galerie

NEJDELŠÍ MEJDAN TRVAL TEJDEN

Je to muž, který většinu festivalového času prostojí u pultu v divadelním baru. Je to muž, který vytvoří pár tahy tužkou geniální karikaturu. Je to muž, který vypadá jako zkrachovalý umělec. Je to Pavel Purkrábek. Ikona umění rakovnického festivalu, která bystře hodnotí scény divadelních soubojů. Nemohli jsme jej nechat bez povšimnutí.

Stylizujete se do role zkrachovalého umělce nebo jím skutečně jste?

Myslím, že zkrachovalým umělcem skutečně jsem. Doložit to můžu svou vlastní osobou. Projevuje se to tak, že člověk dělá samý bezvýhodný věci. Jezdí na divadelní festivaly a tak. Inu, ale – Popelku jsem na mysli skutečně neměl.

Jak k vašemu krachu došlo?

Myslím, že za to mohl můj způsob života. Dá se říct, že jsem střelec a pálím bez přípravy. Věci, o kterých si myslím, že je mám dobře promyšlený, nemám promyšlený vůbec.

Ví se o vás, že nevynecháte na festivalech žádnou pořádnou párty. V tomto oboru jste tedy znalec. Který váš večírek byl nejdelší?

(dlouhé váhání) Myslím, že trval zhruba tejdén. Bylo to na Smíchově a je to už hrozně dávno. Kdysi jsem tam bydlel. Nebylo možné tam nezakopnout o hospodu. Tejdén se dá přežít, ale kdyby to trvalo déle, asi by to bylo špatný. I když znám lidi, kteří vydrží i dýl. Ale mezi ně se už nepočítám. Teď už v podstatě pařím jen na festivalech, protože se mi nějak nedostává času.

Říká se, že ve vašem věku je člověk po večírku nemocný tři dny, zatímco před lety to bylo přesně na opak.

No, já jsem nemocnej tři tejdny.

Máte nějaký recept na to, jak se dostat z kocoviny?

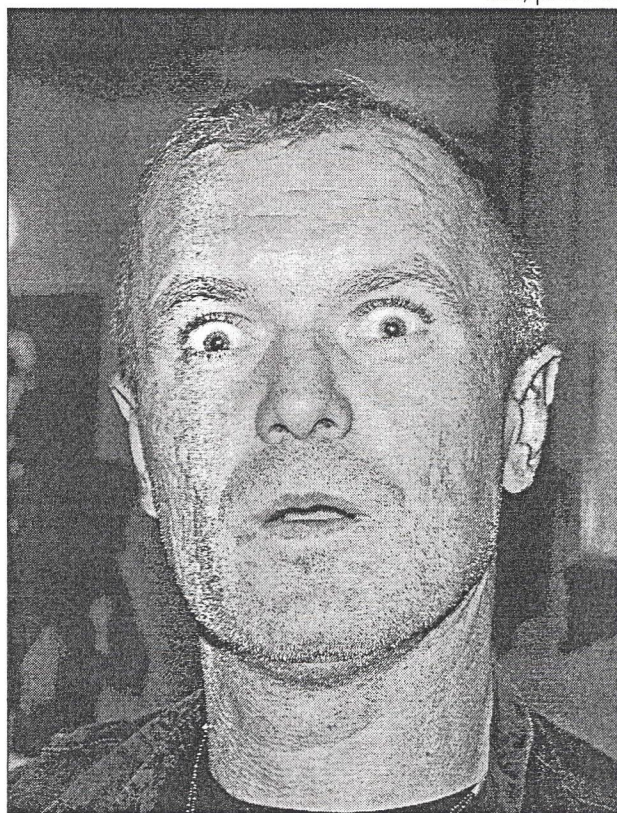
Pomůže jenom čas. Žádné acylpyriny ani antietanoly nepoužívám. Myslím si, že člověk se za to, že hřešil, musí nějak sám vytrestat, nemá tedy cenu si něčím

připravuju obrázky a míním to rozjet i v Čechách. Uvedeněj komplet však ještě nemám hotovej. Trvá to asi deset let. Mám rozmalovanou spoustu obrázků a potřebuju je dotáhnout. Nějak nebyl čas, protože jsem dělal různě na filmech

a podobnejch záležitostech. Taky jsem si udělal radost a vytvořil sošku. Třímetrovou paní. Bude to patronka Bohdanče u Zruče, obce šedesát kilometrů vzdálený od Prahy. **Vaše obrazy mají dost často katastrofické náměty. Má to souvislost s vaším krachujícím životem?**

Samozřejmě. Bez toho krachu to vlastně ani nejde. Kdyby člověk nebyl zkrachovalej, tak život nebude zajímavěj. Malovat takový obrazy mě baví. Kolikrát mi lidi nadávali za to, že jsou to depkařský díla, ale já je vidím často veselejc než oni.

Čím si tedy vyděláváte na živobytí a návštěvu festivalů?

pomáhat k lepšímu.

Jak se na vaši hojnou účast na večírech tváří vaše rodina?

Jak jsem řekl - pařím jen na festivalech. Rodinu s sebou většinou neberu a když ji s sebou vezmu, tak nepařím ani náhodou.

V západoněmeckých galeriích jsou vaše obrazy poměrně často k vidění. V Čechách nevědí, že jste dekadentní umělec?

Měl jsem jedno uzavřené období a pak se to nějak hnulo dál. Od té doby si

Především projektuju výstavy pro nejruznější podniky, pak mě živí filmy a návrhy interiérů. Nedávno jsem dodělal interiér v restauraci u Pražského hradu ve Lvím dvoře. Jmenuje se Pražský selátko. Chodí tam takový ty Havlové a další loupežníci. Dělal jsem pro ně obrázek císaře Rudolfa v takovém tom Archimboldovským stylu. Císaři jsem udělal prasečí hlavu. Moc se to líbilo. Chvilí byli poděšený, ale pak to přijali.

Honza Švácha

Pučálkovic Amina (Malá scéna Zlín)

Zajímavým oživením přece jen takřka výlučně pohádkové Popelky se stala inscenace zlínské Malé scény, která přivezla dramatizaci známé dětské knížky Jindřicha Plachty Pučálkovic Amina. Půvabný příběh o rodině, která nalezne po odjezdu cirkusu jim zapomenuté žirafátko a začne se o něj (v domněnku, že se jedná o štěně) starat. Kouzlo Plachtovy knížky spočívá především v humorném podání střetu běžného rodinného života Pučálků s mimořádností, tj. s vyrostlou žirafou Aminou, která zaplní pochopitelně takřka celý skromný žižkovský byt Pučálků a způsobí jim tak mnohé komplikace. Přesto se Pučálkovi nedokáží s Aminou rozloučit a na závěr Amina odchází s celým činžovním domem na zádech do dálné Afriky – to jest světa prostého dotěrných novinářů, obtěžujících turistů, necitlivých politiků a zoologických zahrad. V tom je jisté (byť do jisté míry schematické) poslání zlínské inscenace.

Její problém je především v oslabe- ní zmíněného základního konfliktu, tj. v nepatřičnosti přítomnosti mohutné žirafy v standardním městském bytě. Nevzniká prostě v prvním plánu divá- ký zážitek z totální okupace bytu zvíře- tem (a tím pádem z naprostého naru- šení života Pučálků) – žirafa odpočívá spokojeně v malé ohrádce a rodinný provoz se zdá být poměrně v pořádku. Důraz prostě není na vztah zvířecího a lidského světa položen dostatečně – ve scéně návštěvy Ministra a jeho ženy u Pučálků. Místo šoku ze zvířete z Aminy vidíme jen vykukující hlavič- ku, pozornost je stržena nikoli jí, ale drastickou karikaturou Ministrovy ženy. Pozastřena jsou také místa, kdy je mož- nost demonstrovat Amininu výjimečnost v lidském světě – scéna, kdy Amina

místo požárníků uhasí Pučálkovic dům, jako by měla prosumět co nejrychleji a závěr, kdy jej odnáší na svých zádech do Afriky, je před oponou pouze slovně dopovězen (inscenace zde jakoby místo vygradovaného konce pouze přestala) a ilustrován přítomností jednoho domorodce. Pes je zakopán už ve scénografickém řešení, které se drží zbytečně „při zemi“ – co do invence, ne co do technické náročnosti, – nedo- káže nabídnout dostatek „fóru“ pro využití jednoduché plyšové loutky zná- zornující Aminu a není vůbec technicky schopné zvládnout závěrečné odnese- ní domu, což by vyžadovalo (domnívá- me se, že prospěšné) rozbití dosavadní iluzivnosti scény.

Dalším problémem se zdá být v dramatizaci struktura Plachtovy

knížky, spočívající v řazení kratičkých, lineárně navazujících epizod – ve snaze zdívatelnit je se uchylují zlínské namnoze k realistickému rozehrávání, které ovšem způsobuje často rozvádění podružností. Výstupy metaře a hlášení rádia, které pouze vyplňují přestavby a časově umísťují jednotlivé sekvence pří- běhu, jsou občas skoro delší než tyto sekvence samy, jasně nastolené vztahy (mezi jednotlivými členy rodiny Pučál- ků) jsou různými realistickými detaily pouze ilustrovány – viz zpěv koledy, mající za úkol pouze nastolit povsech- nou náladu spokojených vánoc. Záplet- ka s reklamním agentem, rozvedená ještě jeho nepříliš invenční písní, skončí do ztracena – pan Pučálka zakoupí za stržené peníze rádio a děj jde neruše- ně dál. V tomto divadelním stylu kratič- kých scének navíc nabývá na mimo- řádné důležitosti přesný rytmus, jehož zlínské (zejména vinou technicky ne zce- la zvládnutých přestaveb) na řadě míst nedosáhli.

Je to nepochybně škoda, neboť zlínské jsou souborem sympatickým, v inscenaci nabídnou několik pěkných hereckých výkonů (Renata Švrčková jako Reportérka.....) a začátek jejich inscenace v přesném timingu sliboval mnohem, mnohem víc. Jako by ale pozapomněli, že Pučálkovic Amina by měla být především o Amině a odsunuli ji spíše do polohy služební rekvizity.

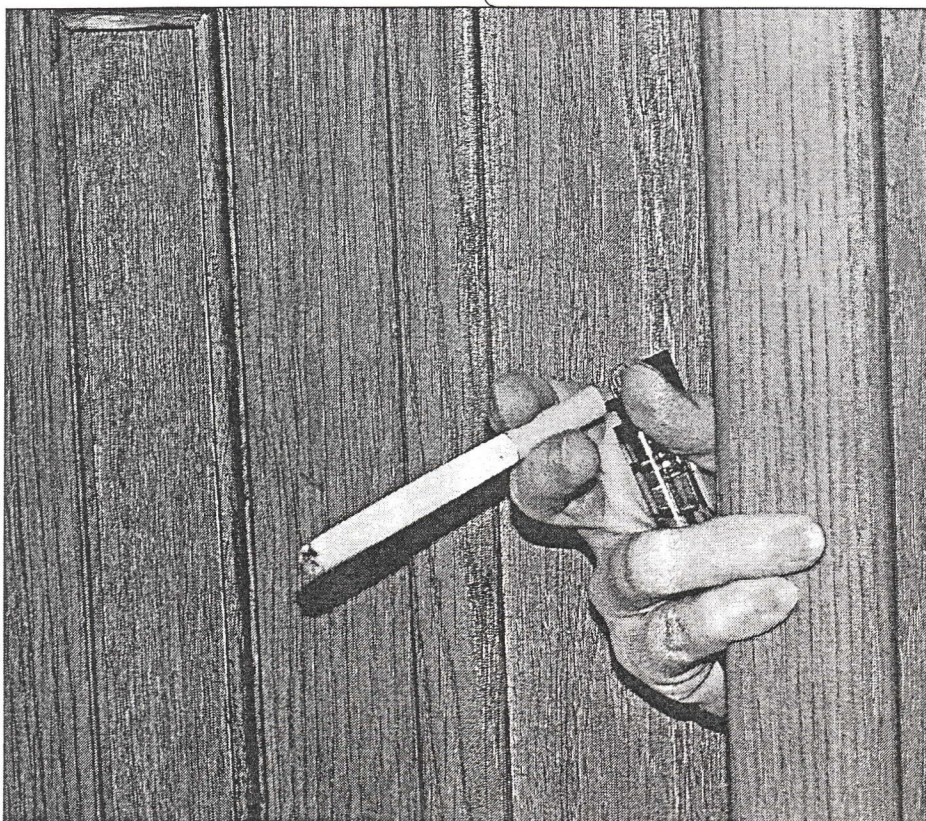
šotek

Šotek vrací úder

Populární dramaturg a hvězda brněn- ské smetaně Jan Šotkovský nemilo- srdně kontruje uznávanému režisérovi Milanu Schejbalovi, který ho v minulém čísle osočil z toho, že se mu z neustálé- ho studia anomálně nafukuje hlava.

„Není pravda, že se mi hlava zvětšu- je, neboť mám stejnou zimní čepici již osm let. Naopak je pravda, že Milanu Schejbalovi se hlava smršťuje (momen- tálně má zhruba velikost většího jabl- ka) a slečna tajemnice Bezoušková mu ji musí před každým vystoupením na veřejnosti dofukovat pumpičkou,“ prozradil našemu listu. „Jednou jsem mu ji omylem vypustil, když jsme hráli v porotově berany berany duc a od těch dob o mně trusí zlovolné pomlu- vy,“ dodává rozčileně. Rozměry hlav obou jmenovaných můžete porovnat na fotografiích.

COCO

Již několik let tajemnice Simona Bezoušková před členy poroty tají svou vášeň pro nikotin. Investigativním reporté- řům Kukálka se však podařilo tento její nechuťný zlozvyk odhalit. Simono, fuji!

-hl

Ledová královna (ADIVADLO Havlíčkův Brod)

Havlíčkobrodský soubor vytvořil (v podstatě kolektivně) vlastní scénář podle Sněhové královny Hanse Christiana Andersena a uvedl jej jako poslední soutěžní představení Popelky pod názvem Ledová královna. Nutno říci, že již tímto nepříliš zdařilým přepisem si zásadně ztížil úvodní startovací pozici a „zadělal“ si tak na množství problémů, provázejících celou inscenaci. Pokusím se alespoň některé z nich uvést.

Scénář se především snaží Andersenův příběh dosti neúspěšně lyrizovat (je otázkou, proč soubor, jehož ambicí evidentně není „zcivilnění“ této pohádky, využil tak málo z poetického potenciálu původního Andersenova textu) a napomáhá tak tomu, že výsledným produktem není skutečný dramatický příběh, ale jakési podivně recitátorské – vypravěčské divadlo. Dále si komplikuje situaci nešťastnou postavou Pohádkáře, jakéhosi vypravěče, který však zcela nelogicky chvílemi „pobývá mimo příběh“ a chvílemi do něj velmi aktivně zasahuje. Postavy v něm vycházejí většinou silně jednorozměrně – královský rada je po pěti minutách postavou zcela čitelnou a dále již pak jen únavně, bez jakéhokoli ozvláštnění, demonstrovuje svou špatnost. Především však důsledně potlačuje dramatické

situace, které by vedly ke skutečnému jednání postav příběhu – prostě proto, že jim neklade do cesty žádné skutečné překážky, provokující v nich rozhodování (v podstatě jediný psychologický vývoj můžeme vidět u malé loupežnice, která po vyslechnutí Gerdina vyprávněně potlačí své sobectví a propustí ji ze zajetí). Markantní je tento problém u Gerdy, ústřední postavy celého příběhu – scénář naprosto pomíjí její klíčovou otázku a téma – oběť, ke které se (z lásky) rozhodne, když se vydá na obtížnou a náročnou cestu za Kajem. Obraz obtížného rozhodování postavy zmizí a je nám prostě Pohádkářem sděleno, že Gerda samozřejmě půjde a Kaje zachrání.

Měla-li tedy být ovšem smyslem inscenace nikoliv Gerdina motivace k cestě, ale to, s čím se na ní potka-

la, nevyhnula se ani v zobrazení tohoto planého verbalismu – markantní je to především ve výstupu Havranů, jejichž předlouhé a pro rozvoj fabule samé zcela nepotřebné vyprávění vyprovokuje i Gerdu k otázce po jeho smyslu (natož pak diváka). Klíčovým problémem inscenace je pak odsunutí Gerdy zcela do druhého plánu (přitom soubor disponuje typově mimořádně vhodnou představitelkou), která je v intenzitě (byť monotónní) výrazu jednoznačně přebita Ledovou královnou. Aktivní děvče, bojující o zdar své pouťi za Kajem, vyznívá z jeviště jako totální flegmaticka, jejíž monotónní intonace naznačují až apatii vůči tomu, co se s ní děje (což se mírně změní až v přímém střetu s královnou v závěru).

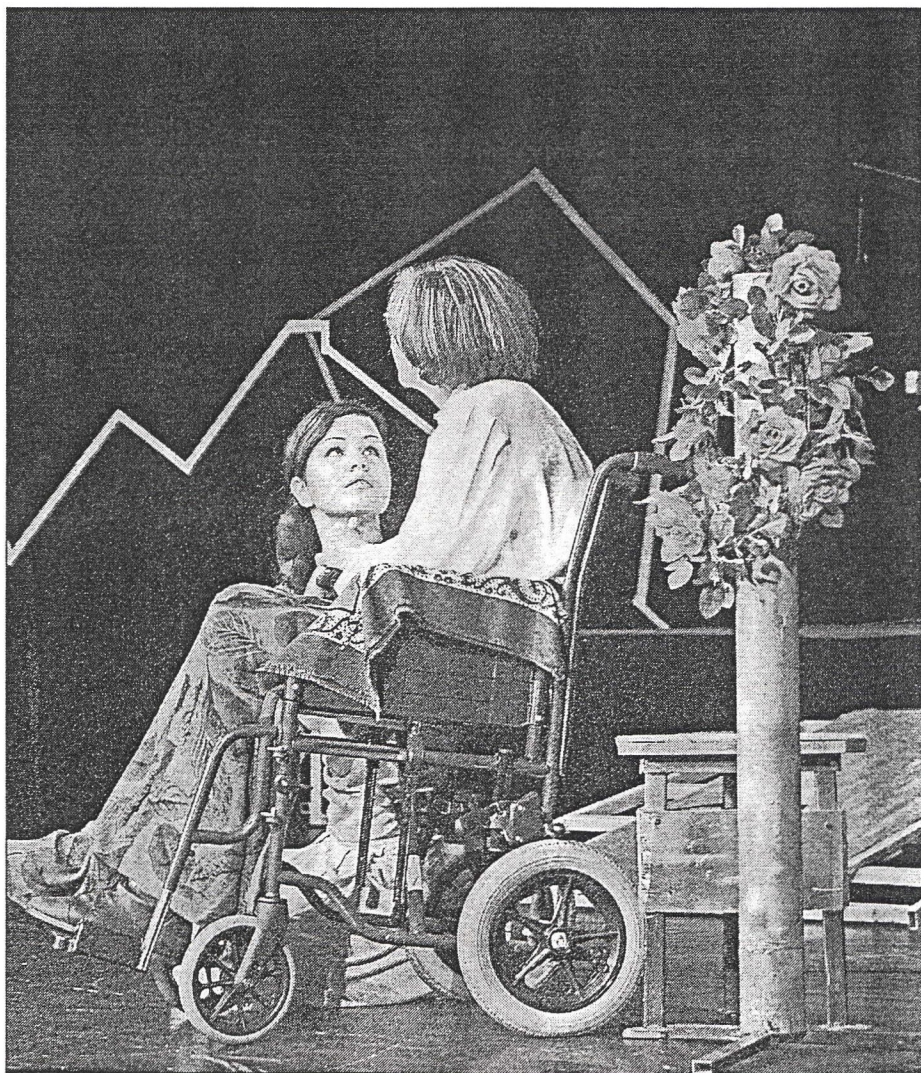
Soubor si nepomohl ani scénografickým řešením, které zaplnilo jeviště ilustrujícími náznakovými maketami ledových ker (přitom naprostá většina děje se odehrává mimo palác Ledové královny), působícími daleko spíše jako překážka hereckého pohybu po scéně než impuls k jeho významovému rozvíjení.

Havlíčkobrodští nám bohužel předvedli inscenaci, ve které se dramatické situace a dramatické jednání prosazovalo jen zřídka a vzbudili tak právem u dospělého i dětského publika značné rozpaky. **šotek**

HOGO FOGO VEČÍREK

Návštěva ženy, která se psaním o celebritách stala sama celebritou – Madame du Coco – na rakovnické Popelce, spustila doslova lavinu událostí. O většině z nich se budeme dozvídat v průběhu celého roku. Tu nejdůležitější si však nemůžeme nechat pro sebe.

V průběhu Wintrova Rakovníka se skuteční HOGO FOGO VEČÍREK!!! Sobotní večer této události bude věnován oficiálně uznávanému idolu: Madame du Coco. Co to bude znamenat? Do baru toho dne nebudou vpuštěny osoby v nedostatečném oděvu. Zúčastnit se mohou pouze distinguované osobnosti ve velké večerní. Nejde pouze o společenský oděv, jaký se nosí například v tanečních nebo při běžných společenských událostech. Oblečení bude muset být opravdu HOGO FOGO. V baru budou k prodeji doutníky, sekt, Martini, olivy, kaviár, výběrová vína a další vhodné věci. Nezbyvá než se těšit na výsledný efekt celé události. **-hl-**

PROGRAM:

Neděle 13. listopadu 2005

HOST PŘEHLÍDKY

10.00 – 12.00 hodin

Miroslav Oščátka, Hana Mikolášková

JÁNOŠÍK

Divadlo Polárka Brno

12.30 hodin

Hlediště Tylova divadla

SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ

Vyhlášení výsledků a ocenění nejlepších výkonů XXIV. národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti POPELKA Rakovník 2005

4. den Pavla Purkrábka

Skandální odhalení

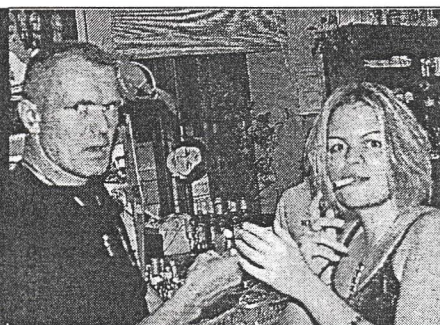
Poslední festivalová night přinesla celou řadu skandálních odhalení. Zábrany zcela padly, nevěry se staly věcí veřejnou a Madame Du Coco byla jako vždy u toho. „Dekadentnější večírky skutečně nenajdete ani v Hollywood. Tady to vážně dělá každý s každým, wow,“ líčí madam nadšeně. „Už se těším na příští ročník,“ dodává.

Poté, co byla usvědčena z odporného kuřáckého zlovyku, nabídla tajemnice Simona Bezoušková prostřednictvím médií porotě svou rezignaci.

„Holký, třeste se!“ Hottiest guys dorazili. Neočekávanější hvězdy festivalu, mim Jakub Tvrdek a TV star Martin Písařík, kategoricky popřeli fámy o jejich údajné homosexualitě. „Jsme připraveni to nevěřícím fanyнкám na požádání kdykoli dokázat,“ vzkazují čtenářům obě hvězdy.

Podle důvěrných informací byl včerejší výstup producentky Carol Martinové s hercem přezdívaným Čoldo jen zastíracím manévrem, kterým chtěla odpoutat pozornost Madame Du Coco od své skutečné lásky, scénografa Pavla Purkrábka. Purkrábek je totiž ženatý a proto ho indiskrétní fotograf velice rozčilil.

Nezávislá filmařka a fashion icon Petra Kocmanová byla přistižena při konzumaci hašíše. „Sice už nejsem dítě, ale teorii Milana Schejbala, že by se účastníci festivalu měl nejdříve zcela opít a zkouřit považuji za přelomovou a pro její naplnění jsem ochotna podstoupit jakékoli riziko,“ sdělila Madame Du Coco.

Shit.... No comment.

5. číslo KUKÁTKA vydalo Kulturní centrum Rakovník dne 13. listopadu 2005.

Redakce: Jan Švácha – šéfredaktor, Jana Coco Kobesová, Jan Šotkovský - Dr. amaturg, David Mařík a Anna Rollová.

Foto: Vladislav Bouška.